

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Clara Raphael

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 58.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403940072400/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

indvendig fra Menneskenes Sjæle, og den ydre Frihed skal være et Udtryk for, en Skabning af den indre. See, det er Frihedens skønne Idee. Skulde man opgive den, fordi den i Begyndelsen misforstaaes?

»Skal for Misbrugens Skyld, maaskee
Paa Aandens Himmelfue,
Vi heller Mulm og Mørke see
End Solens blanke Lue?«

De siger: vi saae den onde Sæd videre, vi rokke svage Menneskers Tro, og drage dem med i Faldet! Disse Mennesker, som lade sig rokke, lade sig drage med, – have de da virkelig nogen Tro? – »Man skal kjende Træet paa dets Frugter«, sagde De selv. Naar nu deres saakaldte Tro slet ingen Frugter bærer, udlyser da ikke deraf, at de ingen Tro have? Ikke hver den, som kalder Christus Herre, skal komme i Himmeriges Rige, men den, som gjør Faderens Villie. Gjør de Guds Villie? Elske de Gud over alle Ting, og deres Næste som dem selv? Nei, de elske sig selv over alle Ting, og Gud ikke mere end deres Næste; det vil sige, de ville helst staae paa en god Fod baade med Himlen og Jorden, da det bidrager til deres eget Velvære. Her kunne og maae de bedre Oplyste, med deres Veltalenhed, som kun er »farlig« for Løgnen, søge at vække disse Mennesker af deres søde Søvn. De maae rokke, og, om muligt, reent kuldkaste, ikke en Tro, som ikke findes i disse svage Sjæle, men Fordømmene, som have rodfæstet sig deri. Og hvad er skjønt, som den Bevidsthed, at man ikke alene selv gaar fremad, men »drager Andre med« og saaledes bidrager til Menneskeskægtens Udvikling?

»Hvo som saar i Aanden, skal høste det evige Liv af Aanden!« Med denne skønne Forjættelse vil jeg slutte, og endnu kun bede Gud give os Alle sin bedste Velsignelse: Aandens Oplysning til Sælighed! Amen! –

Mine Tilhørere havde optaget mit improviserede Foredrag paa meget forskjellig Maade. Præsten hørte paa mig med høffig Alvorlighed. Hans Kone betragtede mig med et Blik, som om hun ansaae ethvert af mine Ord som en personlig Fornærmelse mod hendes Mand. Frøken Sonne lod Joli lege med sit Strikkegarn og værdige-